

PROJECTE ABECE A BAMAKO (MALI)

Sóc la Laia Dosta Valdés, vaig fer 19 anys al començament de l'estiu i estudio a la universitat Pompeu Fabra. Aquest estiu, després de no poder anar a Burkina Faso l'any passat, he estat a Bamako com a voluntària del projecte ABECE de CCONG.

Ara he tornat i sóc incapaç d'escriure una memòria sense tenir la sensació que em deixo la meitat de la història. N'intentaré fer un resum.

El 21 de juliol vaig dirigir-me a l'aeroport del Prat després d'acomiar-me de la meva família i colla castellera. Carregada amb motxilla i una maleta enorme, plena de material i roba que havia anat recollint en els últims dos mesos, vaig agafar sola un avió cap a Alger. Allà, m'esperaven 10 hores d'espera per agafar el següent vol cap a Bamako.

És fàcil acabar preguntant-se què hi fas tanta estona allà sola, o com, amb 19 anys acabats de complir, me'n vaig tota sola a Àfrica. Més fàcil és la resposta: qualsevol oportunitat et fa créixer. He viatjat pel centre i sud d'Àfrica diverses vegades, sempre amb la família. Mai sola, però això no em va aturar.

Vaig arribar a Mali preocupada per si ningú em venia a recollir, aviat se'm va passar. A la porta m'esperava ella, el seu somriure i un crit: "chiquitita". La Mami, aquella noia que vaig a conèixer a l'hospital de Sant Joan de Déu quan CCONG em va demanar si podia anar a fer-li companyia mentre estava ingressada. Vam connectar a l'instant, i tornar aquest estiu amb ella era el millor autoregal i la millor decisió que he pres aquest any.

Abans de marxar m'imaginava que passaria 42 dies a Bamako, ajudant a la Mami i fent alguna que altre classe d'anglès. La realitat? He estat vivint a Titibougou (un barri de Bamako) amb una família, que ara la considero com a meva, i portant un projecte d'alfabetització i escola d'estiu simplement impressionant.

Cada matí ens llevàvem a les 8 per entrar a l'escola a les 9. Jo, junt amb el David Samoura i la Zezatou, feia classe al barri de Bandjibougou. La Mami Samoura i el Dah, feien classe al barri de Titibougou. A la primera escola teníem tres aules i una trecentena de nens. A la segona escola disposàvem de dues aules per 150 alumnes.

El nombre de nens i nenes que es van apuntar va ser una sorpresa molt positiva per nosaltres. No pensàvem que el projecte pogués tenir tant d'èxit! Cal dir que la Mami duia anys d'experiència en l'escola d'estiu d'Hombori, una petita comuna. El projecte va canviar totalment de dimensions en portar-lo a la capital del país.

Com deia abans, els nens rebien classe de 9h a 12h. Els alumnes de 7è, 8è i 9è feien classe d'anglès amb mi, mentre els altres feien alfabetització.

Després de parlar amb molts adults del barri, vaig decidir que també faria classes a la tarda. Així que cada dia de 15h a 17h tornava a l'escola per fer classe d'espanyol i anglès amb adults. Una experiència totalment nova per mi, que he estat professora de reforç d'anglès durant molts anys però mai en grups grans, i menys d'adults!

És per això, que si he de resumir el què he fet a Mali amb una paraula diré "aprendre". Aprendre a ensenyar en un idioma que desconeixia, aprendre francès, aprendre bambara, aprendre a ser mestre en classes amb 100 nens, aprendre a ser professora d'adults. Aprendre a escoltar fins i tot quan no entenia res, a passar-me hores sense escoltar una paraula coneguda, a somriure per qualsevol cosa, a tenir una família amb la que no comparteixo sang. He après a menjar amb les mans, compartir llit i plat, vestir-me amb la roba tradicional, i mil coses més!

Però el més important, i pel que estic immensament agraïda al Rafael, és que he après que per molt que doni, sempre em quedaré amb la sensació de poder haver donat més. Vaig arribar a Mali amb la intenció d'ensenyar, i he tornat amb la sensació que sóc jo qui ha après més.

La tornada, acompanyada de les abraçades i la pena, ho deixo a càrrec de la imaginació de cadascú.

La Mami i jo, el dia de la festa del Ramadan.

Els millors alumnes de l'escola de Titibougou.

Alumnes de les classes d'anglès a Bandjibougou Increïblement agraïts.

Els més petits de l'escola de Bandjibougou.

La segona classe de Bandjibougou.

3 petits consells pels futurs cooperants:

- No obriu els ulls, obriu el cor i les mans: veureu més.
- No negueu mai una invitació. Sigui al que sigui, us servirà per aprendre i conèixer més al país. Si jo hagués negat la invitació de la Mami, no hauria anat a Mali.
- Rieu, rieu molt. Els somriures són un llenguatge internacional.
- Escriviu. Les primeres setmanes costen, i si vas sol més! Escriure el què penses i vius, t'ajuda.
- Apreneu l'idioma del país, encara que siguin un parell de paraules...ho faciliten tot!

Durant la meva estada a Mali vaig escriure un blog, el deixo aquí per si algú s'anima a donar-li un cop d'ull.

<http://unsomriureamali.wordpress.com/>

Estic totalment disposada a respondre preguntes i compartir inquietuds, si us voleu posar en contacte amb mi.

LAIA DOSTA VALDÉS.